

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

BERKELEY, CAL.

"Rupea sinä Hilma kirjottamaan 'Nuorten osastoon', kun 'morslames-takin' tuli 'misus', eikä enään kirjota", sanoi Fred Forsman.

Todellakin olisi hauskaa, jos Hilmat ja muut rupeaisivat kirjottamaan Berkeleystä ei ole pitkään aikaan ollut nuoris-osastoon kirjotuksia, Valikka olenkin "misus", voisin kai silti olla nuorten osaston kirjeenvaihtaja, sillä nuoret eivät täällä toimi mitään, jota ei "misiksetkin" tietäisi. Se, etten ole pitkään aikaan kirjottanut, johtuu siitä, että ei tule sitä tehtyä. Aina on ajatukset kiinni kodissa ja kun on aikaa, niin viettää sen mielellään puolisonsa kanssa.

Elokuun 7 p. lähti Mrs. ja Carlo Suojanen itään papan luo. Pitäkää nyt hauskaa, mutta Carlo ole sinä varovainen, ettei joutuisi halvaustaudin uhriksi.

Kuulin kuiskeita, että maskitanssit ja oikein koko-öiset pitäisi tulla, joko tämän kuun lopussa tai toisen kuun alussa. Siis puvut valmiiksi!

Vapaa iltakoulu on käytettävänä, miksi ette käytä sitä hyväksenne ja tule sinne. Kaikki kyllä koettavat puhua, mutta lukea ja kirjottaa, se on myös tarpeen. Ottakaa opetusta kuin sitä vapaasti saa. Minun tietäkseni on siellä ainoastaan yhdeksän suomalaista, niistä puolet täällä syntyneitä. Siellä saa oppia mitä vaan haluaa: konekirjotusta, pikakirjotusta, piirustusta y.m. Myöskin liikkuvakuvakonetta opetetaan käyttämään, oppilalle annetaan joskus nähdä kuvia, joita oppilaat näyttävät. MI—MI.

Erään työläistyön elämäkerta

Kylällä oli kaikki hiljaista nuorison keskuudessa. Hilda oli mennyt pois oppiakseen ensiluokan voin valmistajaksi, ja nuoret ikävöivät hänen seuraansa. Ensimmältä oli aina Hilda nuorten puheena, että koskahan se Hilda sieltä palaa takaisin. Nuorison kokouspaikoissa aina kun Hildan nimeä mainittiin vierähi kuuma kyynel Kallen poskelle, jonka hän salaa käsiselällään pois pyyhkäisi, milloin ollen niistävinään nenäänsä tai pyyhkivinänsä kasvojaan, ettei kukaan hänen suurta ikäväänsä huomaisi, ja sitä tuskaa mitä hän kärsi ystävänsä poismuutosta.

Hilda ja Kalle olivat salaisessa kirjevaihdossa keskenään, eivätkä Kallen vanhemmat edes osanneet aavistaa sitä, että heidän poikansa olisi niin oman arvonsa unhoittanut että olisi pikkiintynyt tuohon köyhään piika-tyttöön.

Hilda oli ollut puolitoista vuotta koulussa ja sillä aikaa oppinut kykeneväksi voin valmistajaksi. Tämä kohotti Hildan mainetta ja arvoa ja kun Hildalla oli jo ennestään vääreksi kasvanut kunnianhimo, niin hän ajatteli, että kun menee entistä palveluspaikkaansa katsomaan, niin ei sitä kannata kaikille suutaan vaivata ja vastata moukkin kysymyksiin. Näin ylpeä oli nyt Hilda virastaan, mutta Hildalle kävi kuten sananlasku sanoo et-

tä ylpeys käy lankeemuksen edellä.

Hilda onnistui pääsemään voin valmistajaksi samaan taloon, missä oli ennen kolme vuotta palvellut, ja se oli Hildalle miehuinen asia, sillä pääsihän hän taas yksin rakastajansa Kallen kanssa, jonka kanssa oli yhdessä rippikoulun käynyt ja nuorten ki-soissa kulkenut. Hilda ajatteli niitä monia huvimatkoja ja leikkejä joita ennen leikittiin, jotka kaikki olivat niin raitoisia ja viattomia kuin lasten leikit.

Nyt oli Hildan alettava tekemään työtään, johon oli oppia käynyt puolitoista vuotta. Hilda ajatteli itseksensä, että tarvitsisi mennä tervehtimään vanhaa tättiään ennenkuin alkaa työnsä. Hän oli ollut niin ylpeä, ettei ollut yhtään kirjettä kirjottanut tädilensä koko ajalla, kun oli oppimassa voinvalmistusta. Hilda oli unhoittanut myöskin kaikki tuttavansa ympäristössään lukuunottamatta Kallea, josta hän jonkunverran piti.

Hilda oli kahdella päällä meneekö katsomaan vanhaa tättiään tai ei, mutta Kalle kehotti Hilda sanoen, että ei saa unhoittaa tättiä, joka on Hildalle ollut ensimmäinen turva vanhempain kuoltua. Kallen vanhemmat kehottivat myöskin Hilda mene-mään, kun niin monta vuotta oli kuluunut siitä, kun tätti on häntä viimeksi nähnyt. Kallen äiti selitti, että Hildan tätti on hyvä niloinen nähdessään kuinka yritteliäs Hilla on ja kuinka hän on edistynyt ja hankkinut itselleen hyvän opin, joka takaa hänen tulevaisuutensa, jos vaan jumala terveyttä suo ja pitkän iän antaa. Näin Kallen äiti neuvoi Hilda ja sai vihdoin Hildan sille päälle, että lähteä tättiä tervehtimään.

Kalle sai luvan lähteä Hildalle matkatoveriksi ja valjastaa hevoseset maacka varten. Matka ei ollut kovin pitkä, sen olisi kylä parissa tunnissa kävellyt, mutta rikas isäntä vielä kiihdytti Hildan ylpeyttä sillä, että laittoi Kallen kyytimään häntä hevosella sanoen:

—Kuka sitä nyt kävelemään lähtee monia virstoja, kun kerta hevoseset seisoo tallissa joutilaana. (Jatk.)

Köyhän pikku sisko

(Jatkoo toiselta sivulta.)

VIII LUKU.

Mrs. Oblinsky oli ylpein äiti koko länsipuolella Chicagoa. Ike Hammerstein oli osoittanut niin suurta erikoista huomiota Veronalle, Hammersteinin kekkerien jälkeen, että ei hänen rakkauttaan voinut epäillä, niin ajatteli Mrs. Oblinsky. Ja hän jo hengessään kuvitteli itselleen tulevia hyviä päiviä. Hän lauleske-li kaiket päivät, ja otti Iken aina vastaan herttaisella hymyilyllä,

kun hän tuli hakemaan Veronaa ulos kanssaan iltasilla. Ike ei koskaan seurustellut Veronan kanssa hänen kotonaan; se olisi ollut liian jokapäiväistä ja koti-väki oli liaksi tiellä. Ja hän ei kosinut kotiväkeä. Mrs. Oblinsky ei koskaan ollut vastaan tyttärensä ulosmenoita iltasin; se oli paikkakunnan yleinen tapa. Kaikki Veronan ikäiset tytöt olivat ulkona iltasin sulhastensa kanssa.

Paikkakunnalla kuiskittiin, että vanha Hammerstein voisi laskea pöytänsä \$50,000 minä päivänä hyvänsä, jos tarvis olisi. Häntä myöskin mainittiin Chicagon kitsaimmaksi saituriksi. Mrs. Oblinsky, joka ei ollut kitsas, mutta ylen tarkka välttämättömyyden tähden, arveli, että mitä lujemmin vanha mies pitää rahastaan kiinni nyt, sitä enempi sitä jääpi lapsille—ja heidän perheilleen—tulevaisuudessa. Se mahdollisuus, että Verona ehkä joskus pääsee osajoolle ka-saantuneelle kullalle, oli onnellinen unelma äidille.

Tätä päämäärää varten Veronalle laitettiin nyt enempi pukuja, ja parempia kun hänellä oli koskaan ennen ollut. Jos perheen ruokavarat siitä kärsikivälillä sillä, eihän elämä ole kaikki syömistä ja juomista kuitenkaan. Mrs. Oblinsky kielsi itseltään tarpeellisen verhon ja sai jo maksaa siitä ankaralla kylmyydellä joka uhkasi jäädä hänen keuhkoihinsa. Mutta vaikka niinkin, hän tunsu että päämäärä oikeuttaisi vähäisen uhrautuvaisenkin hänen puoleltaan, ja hän unelmoi unelmiaan.

Ja Verona, hän nautti elämästä. Hän oli hyvin vähän saanut nauttia seuraelämästä. Ja nyt, kaunis, terve ja ajattelematon kun oli, hän ainoastaan tiesi, että yksinäisyys, jota hän oli kaiken elämänsä tuntenut, kävi vähemmän ankaraksi, ja hän osoitti täyttä mieltymystä uusille etuoikeuksilleen. Hän ei koettanutkaan saada selville, miksi ja mistä syystä asiat näin olixat. Hän ei ollut filosofi, kuten äitinsä, eikä mitkään taloudelliset probleemit olleet koskaan vai-vanneet hänen aivojaan. Kovat ajat olivat menossa ja hyvät ajat tulossa. Siltä se hänestä tuntui. Jos ei mikään erityisempi sattuma olisi häirinyt hänen seurusteluaan Iken kanssa, olisi hän ehkä vihdoin mennyt avioliittoon hänen kanssaan, luulo-tellen rakastuneensa häneen voimatta eroittaa niitä "hyviä aikoja", joita mies hänelle valmisti, miehestä itsestään. Viattomat, ajattelemattomat neitokset ovat niin tehneet ammoisista ajoista asti, niin hyvin ylhäisissä kuin alhaisissakin piireissä.

Anton oli soittanut pianoa ravintolassa lähes kuukauden. Hän oli jo sydämeään kyllästynyt työhönsä. Mutta äitinsä oli heikko ja kylmä talvi oli tullut. Köyhyys sellaisissa olosuhteissa panisi ihmisen ryömimään vat-

sallaan maassa leipämurusta ja lämpimästä nurkasta missä saisi levätä, ja tämän tosiasian nuori puojalainen otti vastaan mahdollisimman filosofisesti. Joka ilta toi mukanaan ylöttävät kokemuksensa, mutta hän nieli annoksen, ja ajatteli niitä mukavuuksia mitä se tuo kärsivälle äidille kotona.

Eräänä iltana kello kymmenen tienoissa, soitettuaan juuri innostavan kappaleen ja kääntyessään ympäri tuolissaan, kohtasi hän Ike Hammersteinin ja Veronan edessään. He olivat pienen pöydän ääressä, muutama jalka hänestä, ja kumpikin näytti olevan iloisella tuulella. Verona katsoi suoraan häneen, ja iloisesti hymyillen tervehti häntä, tehden sulavan pikku liikkeen kädellään. Ike katsoi ylös myöskin, ja nostaan hattuaan kumarsi Antonille. Anton tunsu omittaisen tunteen kurkussaan, ja hän ei iloisella mielellä vastannut heidän tervehdykseensä. Häneen koski kipeästi, nähdessään Veronan siellä. Hän oli nähnyt toisia tyttöjä tulevan ja menevän ja tuntenut yleensä sääliä heitä kohtaan. Mutta nyt tunsu hän yksilöityneen vihan ja surun tunteen. Hän vihasi Ikeä siksi, että tämä oli tuonut Veronan sinne, sillä hän uskoi, että Ike ei mitään hyvää sillä tarkottanut. Niin pian kuin mahdollista, alkoi hän taas soittamaan. Mutta he viipyivät tunnin siellä, ja Anton huomasi, että toiset nuoret miehet puhelivat myöskin Veronalle, joka ehdottomasti oli kaunein tyttö koko huoneessa, ja näytti että he joivat hyvin paljon keskenään.

Ike ei vinyt Veronaa kotiin kun he lähtivät ravintolasta. Sen sijaan he menivät "Hotel Annexiin", missä Ike sanoi tapaavansa joitakin ystäviään. Verona, joka oli tietämätön hotellin maineesta, oli iloisella tuulella ollen valmis hauskaan seuraan tai mihin huviiin hyvänsä. Hän huomasi, että Ike vei hänet pieneen yksityiseen huoneeseen, sen sijaan että olisivat jääneet johonkin isoista saleista joiden läpi he kulkiivat; mutta hän arveli, että se oli osoitus hänen rikkaudestaan ja hänen maustaan, sulkeutua omaan piiriinsä. Se kaikki tuntui kovin hienolta hänestä. Hän oli iloinen, että hänellä oli päällään uusi röijynsä, ja hän tunsu, että Ike on ylpeä hänen kauneudesta.

Ike sulki oven ja lukitsi sen sisäpuolelta salvalla. Hän auttoi Veronaa riisumaan hattunsa ja päällystakkkinsä. Sitten he istuivat ja Ike katsoi Veronaa. Hän katsoi hyvin tuhmaan näköisesti. Verona vaistomaisesti vältti katsetta. "Miksi ei hän hae jo ystäviään", hän ajatteli. (Jatk.)

— Oikein ajatteleminen ei aina merkitse oikein tekemistä ja oikein elämistä. — Anna Rapport.